

ABANS DE TOT HA DEGEÏXER L'HOME INTERIOR

per MARTIN LUTHER KING

Rics en béns i recursos materials, les nostres normes de progrés estan inextricablement lligades a la cobdícia de l'adquisició. Els mitjans pels quals vivim són meravellosos, certament. I, això no obstant, manca alguna cosa. Hem après a volar pels aires talment ocells i solquem les mars com peixos, però no hem après el simple art de viure plegats com germans. La nostra abundància no ens ha produït ni pau d'esperit ni serenitat. Un escriptor oriental ha retratat el nostre dilema en termes ben clars:

Dieu que els vostres milers de màquines us estalvien l'esforç humà, però sempre esteu ocupats. Amb la multiplicació de la vostra maquinaria us aneu sentint cada cop més fatigats, angoixats, nerviosos, insatsfets Tingueu el que tingueu, sempre en voleu més; i, onsevulla que sigueu, sempre voleu anar en un altre lloc. Teniu una màquina per extreure matèries primeres, una màquina per fabricar-les, una màquina per transportar-les, una màquina per escombrar i treure la pols i centenars d'altres per fer cent altres coses; i així i tot sou els homes més nerviosament ocupats del món, les vostres màquines ni estalvien temps ni salven l'ànima. Són uns altres tants esperons que us precipiten a inventar més maquinària i a fer més xifra de negocis (Abraham Mitrie Rihbany).

Això és feridorament cert i ens diu alguna cosa de la civilització occidental que no pot; deixar-se de banda com una acusació plena de prejudicis per part d'un pensador oriental que està gelós de la prosperitat occidental. No podem defugir l'acusació. Els mitjans pels quals vivim han ultrapassat els fins per als quals vivim. El nostre poder científic ha ultrapassat el nostre poder espiritual. Hem guiat projectils i hem esgarriat homes. Com l'home ric de la paràbola, hem follament minimitzat la part interna de les nostres vides i hem magnificat l'externa. Hem consumit la vida en el sosteniment de la vida. A la nostra generació no trobarem pau fins que tornarem a aprendre que «la vida d'un home no li ve pas dels seus béns» (Lc 12, 15), sinó d'aquells tresors interiors de l'esperit «on no s'acosta cap lladre, ni cap arna no destrueix» (Lc 12, 33).

La nostra esperança de tenir una vida creadora rau en la nostra capacitat per restablir els fins espirituals de les nostres vides en el caràcter personal i la justícia social. Sense aquest desvetllament espiritual i moral, ens destruïrem nosaltres mateixos en el mal ús dels nostres propis instruments. La nostra generació no pot defugir la pregunta de nostre Senyor: «De què li valdrà a un home que guanyi tot el món de les coses exteriors —avions, automòbils i televisió en color— si perd les internes: la seva ànima?